

KPU/371818/2016 P
Data: 2016-12-29

ul.

Łódź, dnia 25 września 2016 r.

P. Prezydent

Tomasz Treła

dr P. Mariola Mendel

Rzecznik Rozpraw

29.09.2016

Doko

29-12-2016

84-030 Łódź, ul. Krzemieniecka 23

Prezydent Miasta Łodzi

Hanna Zdanowska

ul. Piotrkowska 104

90-926 Łódź

Tomasz Treła

Petycja

W związku z permanentnym naruszaniem przestrzeni społecznej, w zakresie normalnego korzystania z własności, w szczególności nieruchomości zlokalizowanych w najbliższym sąsiedztwie „Sortowni i stacji przeładunkowej odpadów komunalnych, składowiska balastu oraz bazy urządzenia do sterylizacji odpadów Łódź - Lublinek”, przy ul. Zamiejskiej 1, wcześniej wysypiska odpadów komunalnych z nadal aktualnymi otworami do odgazowania, co do którego Naczelny Sąd Administracyjny trzykrotnie orzekł, iż jest samowolą budowlaną (dalej „Zakład”), pozostających w zarządzie Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania Łódź Spółka z o. o. (dalej: „MPO”) - podnosimy jak następuje.

Stwierdzamy fakt: (a) trwającego od wielu lat naruszenia prawa w postaci nie rozebrania samowoli budowlanej, jaką jest składowisko odpadów, (b) generowania imisji w postaci dyfuzji fetoru. Nadto podnosimy, że ignorowane są prośby i apele mieszkańców, w tym nie są respektowane ustalenia podejmowane na spotkaniach pomiędzy mieszkańcami a kolejnymi Prezydentami Miasta Łodzi, jak również konkluzje formułowane na spotkaniach z poszczególnymi urzędnikami.

Chronologia wydarzeń każe przypomnieć, iż wysypisko śmieci, które funkcjonowało na przedmiotowym terenie, a którego pozostałości w postaci hałd/zwałowisk śmieci znajdują się do dzisiaj zostało uznane trzykrotnie przez sądy administracyjne za samowolę budowlaną, którą należy rozebrać. Poniżej referencje.

Lp.	Data/Wyrok/Decyzja/Postan.	Stan faktyczny/Rozstrzygnięcie
1	30.11.1995, Decyzja nr 746/95/0.04	Decyzja Architekta Miasta Łodzi z up. Prezydenta ustalająca warunki zabudowy i zagospodarowania terenu inwestycji
2	06.12.1995	Wystąpienie Dyrektora Wydz. Oczyszczania Miasta o wydanie pozwolenia na budowę: Etap I
3	11.12.1995	Wizja lokalna, w trakcie której stwierdzono prowadzenie robót budowlanych dla kwatery I i II wysypiska - bez pozwolenia na budowę
4	11.12.1995, Postanowienie Urzędu Rejonowego, sprostowanie (późniejsze)	Wstrzymanie robót budowlanych w trybie natychmiastowym wraz z nakazaniem uzupełnienia dokumentacji
5	22.12.1995, Decyzja nr 262/95	Pozwolenie na wznowienie wstrzymanych robót (zaskarżone przez SM Pienista)
6	06.01.1996, Decyzja nr 1/96 Architekta Miasta Łodzi	Pozwolenie na użytkowanie kwater nr I i II
7	21.02.1996, Postanowienie 30/96 Wojewody uchylające decyzję z 22.12.1995 o wznowieniu robót	Ustalono, że budowę kwater I i II rozpoczęto 14.09.1995, mimo, że wystąpienie o pozwolenie na budowę miało miejsce 06.12.1995
8	25.03.1996, Decyzja 103/96 stwierdzająca nieważność decyzji 1/96	Wniesiono odwołanie
9	26.06.1996, Decyzja Generalnego Inspektora Nadzoru Budowlanego	Uchylenie decyzji nr 103/96 i przekazanie do ponownego rozpoznania
10	04.07.1996, Wyrok NSA, II SA/Łd 471/96	Oddalenie skargi UMŁ. Sąd orzekł, iż organ adm. ustalając prowadzenie budowy bez pozwolenia na budowę powinien zastosować art. 48, zamiast 50 i 51 ówczesnego Prawa budowlanego i nakazać rozbiorę obiektu
11	10.09.1996, Wniosek SM Pienista	Wniosek o rozbiorę składowiska odpadów w trybie art. 48
12	13.01.1997, Decyzja nr 19/97	Decyzja stwierdzająca nieważność decyzji nr 1/96
13	05.03.1997, Decyzja OA/053-K/227/97	Generalny Inspektor Nadzoru Budowlanego uchylił decyzję z 13.01.1997 i przekazuje do ponownego rozpoznania
14	04.11.1998, Wyrok NSA, IV SA 655/97	W wyniku skargi SM Pienista do NSA na decyzję OA/053-K/227/97, sąd stwierdza naruszenia prawa przez organ, który winien rozpoznać sprawę zamiast przekazywać ją do rozpoznania organu I instancji
15	19.05.1999, Decyzja Generalnego Inspektora Nadzoru Budowlanego OA/WMI/ORZ/227/97	Generalny Inspektor Nadzoru Budowlanego utrzymuje w mocy zaskarżoną przez UMŁ decyzję
16	28.06.2001, Wyrok NSA, IV SA 1141/99	NSA oddala skargę UMŁ

Mimo, iż w kolejnych wyrokach Naczelny Sąd Administracyjny w różnych składach wskazywał, że:

1. „w tej sprawie bezsporne jest, że składowisko odpadów posiada cechy obiektu budowlanego w rozumieniu ustawy, a więc rozpoczęcie prac musiało poprzedzać uzyskanie pozwolenia na budowę. Brak pozwolenia musi rodzić skutki określone w art. 48 ustawy. Nie ma możliwości – tak jak przewidywała ustawa z 1974 r. – legalizacji skutków samowoli” (wyrok NSA os zam. w Łodzi z dn. 4 lipca 1996r., II SA/Łd 471/96);

Handwritten signature

2. „organ nie odniósł się do istoty rozpoznawanej sprawy, dotyczącej oceny

legalności pozwolenia na użytkowanie obiektu, który na wstępie określany był jako *sortownia i stacja przeładunkowa dla odpadów komunalnych*, a w pozwoleniu na użytkowanie jako *awaryjne składowisko odpadów*” (wyrok NSA z 4 listopada 1998 r., IV SA 655/97);

3. „stwierdzić należy, iż organem właściwym do wydania kontrolowanej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie określonego obiektu był organ państwowego nadzoru budowlanego, a nie Architekt Miasta Łodzi, działający z up. Prezydenta Miasta Łodzi. (...) Zważywszy na powyższe wydanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie nastąpiło bez podstawy prawnej” (wyrok NSA z dn. 28 czerwca 2001 r., IV SA 1141/99);

a kolejni Prezydenci Miasta Łodzi mieli świadomość powyższego, deklarując konieczność, a nawet wolę usunięcia zwałowisk, tu przykładowo:

- „Prezydent Czekalski unika podania terminu zamknięcia Lublinka. Nie chce powtarzać błędów Palki: - *Zrobimy wszystko, żeby wysypisko na Lublinku przestało istnieć w 1996 roku. Jeżeli nam się nie uda, poprosimy mieszkańców o przedłużenie. Nie podpiszę jednak żadnej umowy*” (Dziennik Łódzki 1996);
- „Czterysta tysięcy złotych zamierzają przeznaczyć władze miasta na likwidację wysypiska odpadów na Lublinku. - *Śmietnisko jest dzikie. Trzeba je zlikwidować niezwłocznie, póki panują niskie temperatury. Tego wymagają przepisy sanitarne* - powiedział Karol Chądzyński, wiceprezydent Łodzi. Dodał, że teren zostanie w przyszłości zagospodarowany przez lotnisko” (Dziennik Łódzki, 21.11.2003);
- „Odpady komunalne zdeponowane na awaryjnym składowisku Lublinek zostaną usunięte w ciągu 6 lat. (...) Koszt ok. 10 mln zł.” (Ustalenia z dnia 16.06.2005r. ze spotkania przedstawicieli Rady Osiedla Lublinek-Pienista z Wiceprezydentem Miasta Łodzi Włodzimierzem Tomaszewskim w sprawie spełnienia postulatów Rady związanych z realizacją kompleksu gospodarki odpadami na Lublinku współfinansowanego z Funduszu Spójności Unii Europejskiej - podpisane własnoręcznie przez Wiceprezydenta Włodzimierza Tomaszewskiego);

sprawa rozebrania samowoli budowlanej do dzisiaj nie znalazła oczekiwanego finału.

W ramach uzupełnienia należy podnieść, że konsekwentne lokowanie obiektów gospodarki komunalnej na terenach dawnej oczyszczalni ścieków wynikała po pierwsze z faktu, iż strefa ochronna dawnej oczyszczalni ścieków miała uregulowany stan prawny, przewidujący ówczesnie wyznaczenie strefy ochronnej, po drugie z układu topograficznego Łodzi stwarzającego możliwość grawitacyjnego odprowadzania nieczystości z uwagi na fakt, że teren od strony północno-wschodnich wzgórz ku południowo-zachodnim krańcom Łodzi opada o ok. 100m. O ile w przypadku oczyszczalni ścieków planowanej jeszcze pod koniec XIX wieku, kiedy granice miasta i zabudowań były znacznie oddalone, ww. racje były racjonalne, o tyle współcześnie, szczególnie w odniesieniu do profilu Zakładu, są zdezaktualizowane.

Strona | 3

Należy zauważyć, że choć zarządcy nadal nie udało się usunąć samowoli budowlanej w postaci składowiska odpadów, skutecznie natomiast doprowadził do rozebrania, zlokalizowanego na terenie obecnego Zakładu, imponującego budynku

4/5 [signature]

oczyszczalni ścieków, będącego elementem wzorowo zaprojektowanego, przez inżyniera Williama Heerleina Lindleya, systemu wodociągów i kanalizacji dla Łodzi. Rozebranie ww. budynku, stanowiącego żywy przykład historii Miasta, uchodzącego za przykład doskonałej architektury tego typu – należy uznać za skandal, wpisujący się w całokształt naganności postępowania w tej sprawie.

Z uwagi na dbałość o interes mieszkańców Rada Osiedla Lublinek-Pienista wielokrotnie sygnalizowała problem skarżąc poszczególne decyzje, zawiadamiając poszczególne organy, bądź zabierając głos w postaci uchwał, przykładowo: wnosząc o uchylenie uchwały Rady Miejskiej nr XXVII/558/99 z dnia 15 grudnia 1999 roku w sprawie przyjęcia programu gospodarki odpadami komunalnymi miasta Łodzi do roku 2010 (porozumienie Rad Osiedli: Retkinia, Retkinia-Karolew-Wschód, Retkinia Zachód-Smulsko, Osiedla 21 – uchwały nr XXV/107/02, nr XX/43/02, nr XXVI/84/02), negatywnie opiniując projekt zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego miasta Łodzi – rejon Lublinek, ze względu na zagrożenie ekologiczne (uchwała nr IX/26/01 Rady Osiedla nr 21 z dnia 05 września 2001 r.), wyrażając protest wobec planowanej budowie składowiska balastu (uchwała nr XXVI/84/02 Rady Osiedla nr 21 z dn. 06 listopada 2002 r.),

Jednocześnie zwracano uwagę na konsekwencje ekologiczne i zdrowotno-sanitarne. Każde wysypisko odpadów komunalnych jest obiektem stwarzającym zagrożenie dla środowiska, gruntów, wód podziemnych i czystości powietrza atmosferycznego, i w konsekwencji dla mieszkańców. Na etapie eksploatacyjnym i poeksploatacyjnym zagrożenie mogą powodować wody odciekowe, które mogą przedostać się do wód gruntowych (w przypadku niekontrolowanego rozszczelnienia komór). Mogą pojawić się podwyższone wartości metali ciężkich oraz substancje specyficzne, np. tzw. detergenty. Związki chemiczne mogą przenikać w wyniku dyfuzji. Badania empiryczne dowodzą, że niemal na każdym wysypisku pojawienie się przecieków i nieszczelności następuje wcześniej lub później z powodu ogromnego ciśnienia, jakie wywierają tony składowanych odpadów.

Z inicjatywy Rady Osiedla, na przestrzeni lat odbyło się wiele narad z urzędnikami miejskimi (tu przykładowo: 5.09.2001r., 22.11.2002r. i następstwem pisma, znaki: Kom.VIII.7053.127/8/2002; Kom.VIII.7053/30/2002r.). W dniu 1 marca 2016 roku miało miejsce spotkanie, którego celem było unormowanie działań mających na celu doprowadzenie do eliminacji fetoru. W spotkaniu w siedzibie Zakładu udział wzięli: ze strony UMŁ: Dyrektor Wydziału Gospodarki Komunalnej Urzędu Miasta Łodzi (dalej: „WGK UMŁ”): pani Ewa Jasińska, ze strony Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania Łódź Spółka z o. o. (dalej: „MPO”): pan Artur Augustyn, wraz z pracownikami MPO, m.in.: Leszkiem Kowalskim, Dominikiem Krzyżowskim, Robertem Kostowskim, oraz Katarzyna Olczak, Tomasz Tajs, Witold Owidzki). Ustalenia poczyniono jak następuje:

- okres użytkowania składowiska balastu ulegnie wydłużeniu (poprzez znaczne ograniczenie możliwości składowania na nim odpadów, co spowoduje późniejsze osiągnięcie zakładanego dla składowiska wypełnienia); dopuszczone do składowania (od 01/2016) są jednak tylko frakcje, które nie powodują emisji fetoru;

4/5
[signature]

- po uzyskaniu przez MPO zgody na realizację Regionalnej Instalacji Przetwarzania Odpadów Komunalnych (RIPOK), w ramach realizacji do 06/2018 roku zostaną wykonane inwestycje: budowa nowej instalacji sortowania odpadów oraz budowa nowego systemu odgazowania składowiska balastu;
- do końca czerwca 2016 roku MPO dokona, ze środków własnych, modernizacji instalacji odgazowania składowiska balastu; modernizacja ma polegać na wykonaniu dodatkowych kanałów odprowadzających gazy ze studni i doprowadzających je do pochodni – niezależnie od obecnie istniejącego systemu odprowadzającego gazy i odcieki;
- harmonogram zostanie udostępniony przedstawicielom mieszkańców osiedla;
- w razie stwierdzenia występowania fetoru mieszkańcy mają mieć możliwość wejścia na teren składowiska (wraz z pracownikiem MPO) bez wcześniejszego umawiania się w godzinach: poniedziałek-piątek 6:00-21:00 oraz w soboty 6:00-14:00.

Mając na uwadze ostatnią korespondencję w sprawie tj. pismo pana Witolda Owidzkiego z dnia 04 sierpnia br. do dyrektora WGK UMŁ, pani Ewy Jasłńskiej oraz odpowiedź z dnia 2 września br. (DSS-GK-I.6232.4. 65.2016), trzeba podkreślić, iż marcowe spotkanie nie doprowadziło do poprawy sytuacji.

Należy wyeksponować, iż pomimo znacznego upływu czasu zarówno problem dyfuzji fetoru z Zakładu, jak i rozbiórki wysypiska śmieci nadal, na chwilę obecną, nie został rozwiązany. Nadto mieszkańcy skarżą się, że nasilenie odorów nie tyle ustępuje, co nieprzerwanie się intensyfikuje (szczególnie od czerwca bieżącego roku ze zwiększonym udziałem smrodu "świeżych" śmieci). Mieszkańcy nadal nie dysponują pakietem pełnej informacji co do modernizacji odgazowania składowiska, w tym mimo pisemnej prośby nie został udostępniony harmonogram prac. Wreszcie MPO nadal nie przestrzega procedur mających obowiązywać w Zakładzie (m. in. niezamykanie bram sortowni, składowanie odpadów komunalnych luzem na placu, przeładowywanie niesortowanych odpadów do kontenerów).

Z uwagi na czas trwania naruszeń rozkładający się na wiele lat, permanentne ignorowanie próśb i apeli mieszkańców przez Zakład i właściciela, tj. Urząd Miasta Łodzi, nierespektowanie ustaleń czynionych na kolejnych spotkaniach, w tym z udziałem kilku różnych prezydentów Miasta Łodzi, właściwość i specyfikę materialną związaną z tym typem emisji, szereg wezwań do polubownego rozwiązania problemu, udział zaangażowanych w sprawę podmiotów, w tym odpowiednich służb, uciążliwość sytuacji – należy podnieść, iż przedmiotowe pismo należy traktować jako ostateczne wezwanie do polubownego rozwiązania problemu.

Stąd mając na uwadze powyższe zwracamy się:

- po pierwsze: o definitywne i skuteczne podjęcie działań mających na celu poprawę komfortu i jakości funkcjonowania mieszkańców w strefie bezpośrednio i pośrednio dotkniętej uciążliwością funkcjonowania Zakładu poprzez całkowite wyeliminowanie emisji w postaci emitowanego fetoru;

4/4 Dac

- po drugie: o skuteczne i ostateczne rozebranie samowoli budowlanej w postaci składowiska odpadów na terenie Zakładu, i w konsekwencji bezpieczne usunięcie, na koszt zarządcy, znajdujących się tam zwałowisk śmieci;
- po trzeciej: o pisemne zawarcie „publicznego memorandum/przyrzeczenia”, o charakterze publicznej promesy i porozumienia pomiędzy Urzędem Miasta Łodzi a reprezentatywną delegacją mieszkańców, tj. Radą Osiedla Lublinek-Pienista, jako jednostką pomocniczą Miasta – a skierowanego do mieszkańców terenów administracyjnie przyporządkowanych do Rady Osiedla, normującego rekompensaty/zadośćuczynienie o charakterze publiczno-samorządowym za szeroko rozumiane szkody od lat wyrządzane mieszkańcom w związku z funkcjonowaniem Zakładu.

W tym miejscu należy poczynić zastrzeżenie natury prawnej, jak następuje. Ustawodawca nie wyposażał jednostki pomocniczej gminy w osobowość prawną. Nie przyznał jej również zdolności prawnej. Ma to doniosłe znaczenie praktyczne, bowiem przy braku przymiotu osobowości prawnej jednostka pomocnicza gminy nie może zawrzeć umowy, tym bardziej z gminą, bowiem należałoby zakwalifikować te czynności jako czynności dokonywane z samym sobą. Niemniej w zakresie statutu prawnego jednostki pomocniczej gminy w sferze prawa prywatnego można mówić o przyznaniu jej przez ustawodawcę pewnej samodzielności, szczególnie w zakresie zarządzania, korzystania z mienia komunalnego oraz rozporządzania dochodami z tego źródła. Artykuł 48 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi wyraz dekoncentracji zewnętrznej, ponieważ przedmiotowego pełnomocnictwa do dokonywania samodzielnie czynności udziela rada gminy w statucie danej jednostki pomocniczej. Ponadto statut jednostki pomocniczej stanowi źródło pełnomocnictwa, na podstawie którego jednostka pomocnicza gminy składa oświadczenia woli w imieniu gminy. Zgodnie z ww. przepisem w zakresie czynności dokonywanych samodzielnie jednostce pomocniczej można przyznać zdolność postulacyjną.

Stąd wnioskowane „publiczne memorandum/przyrzeczenie”, będzie skonstruowane na zasadzie zdolności postulacyjnej wyrażonej wprost Statucie jednostki pomocniczej Miasta Łodzi – Osiedla Lublinek-Pienista – przyjętym na podstawie uchwały Rady Miasta Łodzi z dnia 20 sierpnia 2010 roku, z późn. zm. (Nr uchwały: XCII/1670/10) – w rozdziale 2 § 8 ust. 1 pkt 5, w którym mowa o kompetencji decyzyjnej Osiedla przy wyborze zadań w szczególności w takich dziedzinach jak poprawa bezpieczeństwa, ładu i porządku, oraz w rozdziale 2 § 5 ust. 1, 4, 9, a w szczególności § 11, w którym mowa o zdolności wyrażania opinii oraz występowania z postulatami i wnioskami do organów Miasta Łodzi oraz miejskich jednostek organizacyjnych we wszystkich sprawach należących do Miasta a dotyczących Osiedla.

Dodatkowo, z ostrożności proceduralnej, wnioskowane „publiczne memorandum/przyrzeczenie” może być sformułowane, względnie prawnie wzmocnione, na zasadzie cywilnoprawnej pomiędzy gminą a łącznie Spółdzielnią Mieszkaniową „Pienista”, Spółdzielnią Mieszkaniową „Osiedle Młodych – Administracja” Osiedla „Pienista-Czahary”, Wspólnotami Mieszkaniowymi „Nowe Polesie”. Alternatywnie w oparciu o przepisy art. 919 § 1 i 2 kodeksu cywilnego poprzez skierowanie przyrzeczenia publicznego przyrzekającego

4/6
Di

rekompensaty /zadośćuczynienie o charakterze publiczno-samorządowym, stanowiącego zobowiązanie przyrzekającego do spełnienia świadczenia w formie przyrzeczonej na rzecz mieszkańców, którzy wykonają określoną czynności (zaniechanie), np. uzgodnią pełen zakres rekompensat, wyczerpujących roszczenie.

Trzeba mieć na uwadze, że proponowane zawarcie publicznego memorandum o charakterze przyrzeczenia nie jest patentem wnioskujących, lecz jest znane w obrocie publicznym, w tym przykładowo w następujących przypadkach: (a) umowa społeczna z reprezentantami wytypowanymi przez Radę Dzielnicy XVIII Nowa Huta i uzgodnionymi ze stronami społecznymi dotycząca realizacji inwestycji budowy Zakładu Termicznego Przetwarzania Odpadów i harmonogramu wykonania wszystkich zadań kompensacyjnych, i będących w kompetencji Prezydenta Miasta Krakowa, w ramach której miasto Kraków zobowiązało się do zainwestowania 500 mln złotych w XXVIII dzielnicę (uchwała Nr XXVIII/269/09 Rady Dzielnicy XVIII Nowa Huta z dnia 29 stycznia 2009 w sprawie lokalizacji Zakładu Termicznego Przetwarzania wnioskująca o zawarcie umowy społecznej); (b) przyrzeczenie zrealizowania inwestycji za kwotę co najmniej 35 mln złotych na terenie osiedli: Targówek Fabryczny, Zacisze, Targówek Mieszkaniowy w Warszawie, jako rekompensata za rozbudowę spalarni odpadów komunalnych.

Należy wyeksponować, iż w ocenie mieszkańców Zakład funkcjonuje w stanie permanentnego naruszenia relewantnych norm prawno-administracyjnych oraz cywilnych, stwarzając podstawę do roszczeń zarówno cywilno-prawnych, jak i administracyjnych, w tym szczególności jak poniżej.

Odnosząc się do aspektu administracyjno-prawnego godzi się zwrócić uwagę na potencjalne, acz wysokie prawdopodobieństwo naruszenia niektórych przepisów, procedur i norm, tu przykładowo:

- 1) art. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z dnia 10 lipca 1993 r.) w zakresie istnienia pozytywnego obowiązku państwa w odniesieniu do działań lub zaniechań w związku z kierowaniem niebezpiecznymi działaniami w szczególności informowaniu o niebezpieczeństwie i zapobieganiu katastrofom antropogenicznym (zobacz przykładowo kazus: *Öneryildiz przeciwko Turcji* [GC], no. 48939/99, § 71, ECHR 2004 XII – wybuch metanu na publicznym wysypisku śmieci);
- 2) art. 4 i nast., art. 13, art. 31 Dyrektywy 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. L 312 z 22.11.2008, str. 3-30) w zakresie prawidłowości zapobiegania, przygotowywania do ponownego użycia, recyklingu, innych metod odzysku oraz unieszkodliwiania odpadów komunalnych, a także ewidencji i oznakowywania odpadów niebezpiecznych, opracowania planów zapobiegania powstawania odpadów, minimalnych standardów technicznych dla czynności przetwarzania, selektywnego zbierania bioodpadów w celu ich kompostowania i uzyskiwania z nich sfermentowanej biomasy, mieszania odpadów niebezpiecznych z innymi kategoriami odpadów, substancjami lub materiałami, a w szczególności ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, dla którego Państwa członkowskie mają

HA
[signature]

stosować niezbędne środki w celu zapewnienia, aby gospodarowanie odpadami było prowadzone bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, w tym: (a) bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin lub zwierząt, (b) bez powodowania uciążliwości przez hałas lub zapachy (art. 13), jak również udziału społeczeństwa, które ma być zapewnione przez Państwa członkowskie, by zainteresowane strony i organy oraz ogół społeczeństwa miały możliwość udziału w opracowywaniu planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów oraz by miały dostęp do opracowanych już planów i programów, zgodnie z dyrektywą 2003/35/WE lub, jeżeli ma to zastosowanie, dyrektywą 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko i zamieszczania tych planów i programów w dostępnym publicznie portalu internetowym (art. 31);

- 3) art. 87 ust. 6 ustawy z dnia 3 lipca 2002 roku Prawo lotnicze (Dz.U. z 2002 Nr 130, poz. 1112) w zakresie w jakim zabrania się w otoczeniu lotniska, czyli w odległości do 5 km od jego granicy budowy lub rozbudowy obiektów budowlanych, które mogą stanowić źródło żerowania ptaków;
- 4) art. 52 ust. 1, 2 pkt c) oraz 3 pkt a, b, c, d ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 Nr 80, poz. 717) w zakresie w jakim ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego określające charakterystyczne parametry techniczne inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko; a w przypadku lokalizacji składowiska odpadów: (a) docelową rzędną składowiska odpadów, (b) roczną i całkowitą ilość składowanych odpadów oraz rodzaje składowanych odpadów, (c) sposób gromadzenia, oczyszczania i odprowadzania ścieków, (d) sposób gromadzenia, oczyszczania i wykorzystywania lub unieszkodliwiania gazu składowiskowego – odpowiadają wymogom warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów oraz wymogów uzgodnieniowych, o których mowa w art. 53 ustawy;
- 5) art. 16 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz.U. z 2013, poz. 21) w zakresie w jakim prowadzona jest gospodarka odpadami, w szczególności w odniesieniu do kryterium, w jakim gospodarka odpadami nie może: (1) powodować zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin lub zwierząt, (2) powodować uciążliwości przez hałas lub zapach, (3) wywoływać niekorzystnych skutków dla terenów wiejskich lub miejsc o szczególnym znaczeniu, w tym kulturowym i przyrodniczym;
- 6) § 10, 11, 12, 13 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2013 roku w sprawie składowisk odpadów (Dz.U. z 2013, poz. 523) w zakresie w jakim: (a) składowisko odpadów otoczone jest wymaganym pasem zieleni wynoszącym 10 metrów (lub uzależnionym od uciążliwości), złożonym z drzew i krzewów, w celu ograniczenia do minimum niedogodności i zagrożeń powstających na składowisku odpadów w wyniku emisji odorów i pyłów, roznoszenia odpadów przez wiatr, hałasu i ruchu drogowego, oddziaływania zwierząt, tworzenia się aerozoli oraz pożarów, (b) składowisko odpadów, na którym przewiduje się składowanie odpadów ulegających biodegradacji, wyposaża się w urządzenia do mycia i dezynfekcji kół pojazdów opuszczających obiekt, (c) składowisko odpadów wyposaża się w system umożliwiający pomiar masy odpadów przyjmowanych na składowisko, w szczególności składowisko

odpadów, na które odpady są dostarczane transportem kołowym, wyposaża się w wagę samochodową, (d) eksploatacja składowiska odpadów przeciwdziała rozlewaniu odpadów i zapewnia ograniczenie powierzchni składowanych odpadów ekspozycyjnych na oddziaływanie warunków atmosferycznych, o ile jest to konieczne dla ograniczania zanieczyszczenia powietrza, w tym rozlewania odpadów;

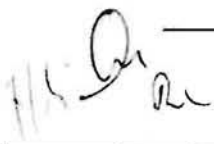
- 7) uchwały Nr LXXXIX/1548/10 Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie określenia wymagań, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie Miasta Łodzi działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych z dnia 9 czerwca 2010 r. (Dz.Urz.Woj.Łódź Nr 211, poz. 1728) w zakresie spełniania wymogów opisanych w załączniku nr 1 i nr 2 do ww. uchwały przez przedsiębiorców odbierających odpady komunalne i zwożących je do Zakładu;
- 8) uchwały Nr XXXI/808/16 Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie wprowadzenia „Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta Łodzi” z dnia 15 czerwca 2016 r. (Dz.Urz.Woj.Łódź z 2016, poz. 2869) oraz wcześniejszych uchwał w tym zakresie: uchwały Nr LXII/1159/06 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 1 lutego 2006 r. w sprawie wprowadzenia „Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta Łodzi” (Dziennik Urzędowy Województwa Łódzkiego Nr 79, poz. 663), zmienianej uchwałami Nr LXIII/1185/06 z dnia 22 lutego 2006 r., Nr LXXVI/1465/06 z dnia 18 października 2006 r., Nr VIII/141/07 z dnia 28 marca 2007 r., Nr XVI/259/07 z dnia 11 lipca 2007 r., Nr LVII/1078/09 z dnia 13 maja 2009 r., Nr LXVIII/1307/09 z dnia 18 listopada 2009 r., Nr LXXXIII/1461/10 z dnia 31 marca 2010 r., Nr C/1839/10 z dnia 3 listopada 2010 r. – w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta Łodzi;
- 9) uchwały Nr XXI/485/15 Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Łodzi położonej w rejonie ulic: Ikara i Sanitariuszek z dnia 9 grudnia 2015 r. (Dz.Urz.Woj.Łódź z 2016, poz. 260), w szczególności § 9 w zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, w tym (1) ograniczenia w zakresie możliwości i intensywności wykorzystania terenów zgodnie z ustaleniami zawartymi w ustaleniach szczegółowych dla poszczególnych terenów, (2) zakazu realizacji zakładów o zwiększonym ryzyku i zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, określonych w przepisach odrębnych, (3) zakazu lokalizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określonych w przepisach odrębnych; zakaz nie dotyczy przedsięwzięć z zakresu komunikacji oraz urządzeń infrastruktury technicznej, (4) w zakresie ochrony przed hałasem, (5) w zakresie ochrony powietrza przed zanieczyszczeniami, oraz § 13 w zakresie granic i sposobu zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w odniesieniu do ochrony jakiegokolwiek bezpieczeństwa ruchu statków powietrznych, w związku z lokalizacją obszaru w otoczeniu lotniska, zgodnie z wymogami przepisów odrębnych dotyczących lotnictwa, w odniesieniu do (a) zakazu lokalizacji obiektów budowlanych i naturalnych przekraczających powierzchnie ograniczające lotniska, (b) zakazu budowy lub rozbudowy obiektów budowlanych, które mogą stanowić źródło żerowania ptaków – i analogicznie uchwały Nr XXX/782/16

4/10 Jan

Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla nieruchomości położonej w Łodzi przy ulicy Lublinek 32 z dnia 25 maja 2016 r. (Dz.Urz.Woj.Łódź z 2016, poz. 2615), uchwały Nr XCIX/2033/14 Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Łodzi położonej w rejonie alei: Unii Lubelskiej i ks. bp. Wł. Bandurskiego oraz ulic: Krzemienieckiej, Wygodnej, gen. H. Dembińskiego i Maratońskiej, z dnia 12 listopada 2014 r. (Dz.Urz.Woj.Łódź z 2014, poz. 4649), oraz uchwały Nr XX/461/15 Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Łodzi położonej w rejonie alei Jana Pawła II oraz ulic: Walerego Wróblewskiego, Henryka Wieniawskiego i Błońskie, z dnia 18 listopada 2015 r. (Dz.Urz.Woj.Łódź z 2015, poz. 5726).

Mając na uwadze powyższe:

1. zwracamy się o rzetelne i wyczerpujące odniesienie się do ww. aspektów prawno-administracyjnych funkcjonowania Zakładu w zakresie przestrzegania, względnie naruszania norm europejskich, ustawowych, wykonawczych i prawa miejscowego, o których mowa w przywołanych powyżej aktach prawnych
2. w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznych (Dz.U. z 2001 Nr 112 poz. 1198) w związku z relewantnymi przepisami ustawy Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 1960 Nr 30, poz. 168) wnosimy o upublicznienie wszelkiej dokumentacji związanej z:
 - przygotowywanym, planowanym lub istniejącym historycznie lub aktualnie planem miejscowym zagospodarowania przestrzennego obejmującym administracyjnie obszar Rady Osiedla Lublinek-Pienista, lub jego część, w tym tereny Zakładu i tereny przyległe, w szczególności uchwał Rady Miasta w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania, uchwalających miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w tym dla terenów przyległych, ze wskazaniem podstawowego przeznaczenia terenów, w tym zabudowy na cele mieszkaniowe oraz dopuszczalnym poziomem usług uciążliwych, towarzyszących zabudowie mieszkaniowej,
 - uzyskaniem zgody na lokalizację i budowę Zakładu,
 - uzyskaniem pozytywnych opinii organów, wymagających konsultowania na etapie lokalizacji i budowy Zakładu,
 - pozwoleniem na użytkowanie Zakładu,
 - funkcjonowaniem bieżącym Zakładu, w tym spełnianiem wszelkich norm prawnych, prawno-środowiskowych przez Zakład,
 - analizami, audytami w zakresie rzeczywistej emisji gazów, pyłów, fetoru przez Zakład,
 - zrealizowanymi i planowanymi inwestycjami na terenie Zakładu,
 - decyzją 5/W/08 oraz innych zmieniających w/w, dotyczącej pozwolenia na wytworzenie przez MPO odpadów w Zakładzie,
 - planowanym terminem zakończenia funkcjonowania Zakładu.

Należy pamiętać, że w świetle aktualnie obowiązujących przepisów działania naprawcze w sprawie uciążliwości zapachowej mogą być egzekwowane na podstawie art. 362, 364 oraz 378 ust. 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U. 2001 nr 62 poz. 627). Zgodnie z przywołanymi przepisami jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek ograniczenia jego oddziaływania na środowisko, a w przypadku pogorszenia stanu środowiska spowodowanego działalnością podmiotu, przywrócenia środowiska do stanu właściwego. W przypadku braku możliwości nałożenia obowiązku podjęcia działań, organ ochrony środowiska może zobowiązać podmiot korzystający ze środowiska do uiszczenia na rzecz budżetów właściwych gmin, kwoty pieniężnej odpowiadającej wysokości szkód wynikłych z naruszenia stanu środowiska. Jeżeli działalność prowadzona przez podmiot korzystający ze środowiska albo osobę fizyczną powoduje pogorszenie stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagraża życiu lub zdrowiu ludzi, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wyda decyzję o wstrzymaniu tej działalności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla zapobieżenia pogarszaniu stanu środowiska.

Przegląd odpowiedzialności administracyjno-prawnej w najbliższym czasie może zostać uzupełniony o konsekwencje płynące z przygotowywanej przez resort środowiska tzw. ustawy „odorowej”, która ma regulować kwestie związane z przeciwdziałaniem uciążliwościom zapachowym, w tym sposobami ich mierzenia.

Również w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznych zwracamy się z prośbą o upowszechnienie informacji w zakresie planów/perspektyw ustanowienia tzw. Obszaru Ograniczonego Użytkowania, o którym mowa w art. 135 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2016 Nr 0, poz. 672, tekst jedn.). Obszar ograniczonego użytkowania to prawnie wyznaczony teren, na który oddziałuje okoliczny zakład lub obiekt, np. oczyszczalnia ścieków, składowisko odpadów komunalnych, trasa komunikacyjna, lotnisko, linia/stacja elektroenergetyczna. Zgodnie z ust. 1 przywołanej ustawy jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu, to dla oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej tworzy się obszar ograniczonego użytkowania. Obszar ograniczonego użytkowania tworzy się także dla instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego, dla których pozwolenie na budowę zostało wydane przed dniem 1 października 2001 r., a których użytkowanie rozpoczęło się nie później niż do dnia 30 czerwca 2003 r., jeżeli, pomimo zastosowania najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane dopuszczalne poziomy hałasu poza terenem zakładu.

Strona | 11

W przedmiotowej sytuacji trafność, w zakresie ewaluacji konieczności powołania Obszaru Ograniczonego Użytkowania, dotyczy zarówno sortowni odpadów oraz

składowiska balastu przy ulicy Zamiejskiej 1, jak i Portu Lotniczego im. Władysława Reymonta. W relacji Lotnisko/Zakład a planowanie przestrzenne, powstanie Obszaru może działać porządkująco, stabilizując sytuację prawną nieruchomości położonych w najbliższym sąsiedztwie. Uchwalenie Obszaru Ograniczonego Użytkowania implikuje możliwość dochodzenia odszkodowania za spadek wartości nieruchomości. Właściciel nieruchomości znajdującej się na takim obszarze może wystąpić o wykup nieruchomości, odszkodowanie, lub z roszczeniem o poprawę komfortu akustycznego. Stąd wnosimy o udostępnienie danych w zakresie prowadzonego monitoringu poziomu emisji hałasu, gazów, pola magnetycznego, itp. – pozwalających na zweryfikowanie zaistnienia konieczności uchwalenia Obszaru Ograniczonego Użytkowania. Dopiero bowiem na ustanowionym Obszarze Ograniczonego Użytkowania, zgodnie z prawem dopuszczalne normy emisyjne mogą być przekraczane.

Nadto wskazujemy, że dokonywanie immisji pośredniej w postaci stałego emitowania hałasu, drgań, wstrząsów oraz odorów z Zakładu tworzy podstawę roszczenia cywilnego i skierowania sprawy na ścieżkę postępowania sądowego.

Działalność Zakładu od dłuższego okresu zakłóca normalne korzystanie z nieruchomości mieszkaniowych zlokalizowanych sąsiednio. W wyroku z 6 lutego 2003 r. (sygn. akt IV CKN 1731/00) Sąd Najwyższy wskazał, iż z faktu sąsiedztwa nieruchomości wynika wzajemna między nimi zależność. Prawidłowe korzystanie z nieruchomości wymaga ingerencji w sferę praw sąsiada – co w konsekwencji oznacza wzajemne ograniczenie prawa własności – jednak nie przekraczające społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa, zwykłej miary przyjętej w danym kontekście sytuacyjnym. Tymczasem w przedmiotowej sytuacji owa miara jest permanentnie przekraczana w konsekwencji implikując stan immisji pośredniej. Należy przypomnieć, iż w przypadku immisji pośredniej pozytywnej mamy do czynienia z ubocznym skutkiem oddziaływania na nieruchomość sąsiednią za pomocą czynników materialnych tj. cząstek materii, które przenikają pod postacią pyłów, gazów, dymu, cieczy, pary, ciepła, lub innych sił w postaci wstrząsów, hałasów, fal magnetycznych, jak również czynników niematerialnych oddziałujących na sferę psychiki (poczucie dyskomfortu, dysestetyki).

Stosownie do treści art. 144 k.c. właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Natomiast w art. 140 k.c. wprost ujęto uprawnienia właściciela do korzystania ze swojej rzeczy z wyłączeniem innych. W przypadku naruszenia praw własności np. poprzez immisje właściciel może skorzystać z treści roszczenia negatoryjnego, określonego w art. 222 § 2 kodeksu cywilnego, w świetle którego przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i zaniechanie naruszeń. Zakaz dotyczy działań właściciela, które przestają być uprawnieniem, lecz stają się działaniem bezprawnym, przy czym nie ma znaczenia wina sprawcy i sam fakt wyrządzenia lub niewyrządzenia szkody w sąsiedniej nieruchomości. Najważniejsze jest tutaj społeczno-gospodarcze przeznaczenie prawa i stosunki miejscowe. W wyroku z 22 listopada 1985 r. (II CR 149/85) Sąd Najwyższy stwierdził, że ocena „przeciętnej miary” w rozumieniu art. 144 k.c. musi być dokonana na podstawie

1

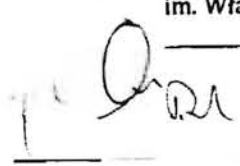
obiektywnych warunków panujących w środowisku osób zamieszkujących na danym terenie. Owo pojęcie zakłada obowiązek biernego znoszenia oddziaływania we wszelkiej postaci w określonym stopniu, jeżeli to oddziaływanie nie ma charakteru szkodliwego. Ujął to ostatecznie Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 14 listopada 1962 r. (III CR 66/62). „Prawidłowa wykładnia art. 144 k.c. prowadzi do wniosku, że przepis ten zabrania właścicielowi nieruchomości działań, które by zakłócały korzystanie z cudzej nieruchomości, jeżeli stopień tego zakłócenia przekracza zwykłą - przyjętą w stosunkach miejscowych - miarę”. Przez stosunki miejscowe należy tu rozumieć relacje odnoszące się do najbliższego sąsiedztwa nieruchomości w stosunku do innych nieruchomości. Określenie odnosi się zarówno do miejsca, jak i czasu (tak: SN w orzeczeniu z 3 lipca 1969 r., II CR 208/69) i powinno zapewnić powiązanie go z konkretną oceną rzeczywistości.

Uprawnionemu/uprawnionym przysługuje możliwość skorzystania z roszczeń przewidzianych w art. 439 kodeksu cywilnego, w myśl którego - ten komu skutek zachowania się innej osoby, w szczególności skutek braku należytego nadzoru nad ruchem kierowanego przez nią zakładu lub przedsiębiorstwa albo nad stanem posiadanego przez nią budynku lub innego urządzenia zagraża bezpośrednia szkoda może żądać aby osoba ta przedsięwzięła środki niezbędne do odwrócenia grożącego niebezpieczeństwa, a w razie potrzeby, by dała odpowiednie zabezpieczenie.

Dodatkowo w przypadku zaistnienia immisji może dojść do tzw. zbiegu roszczeń wynikających z art. 144 k.c. z innymi regulacjami prawnymi (przykładowo: art. 439, art. 435 k.c. oraz ustawy prawo ochrony środowiska), w tym najważniejszymi - art. 23, 24 k.c. w zakresie ochrony dóbr osobistych. Nie można także pominąć faktu, iż uporczywe konsekwencje immisji dochodzących z Zakładu wyrządzają określone szkody w znaczeniu materialnoprawnym. Stąd należy zaznaczyć, iż w każdorazowym przypadku poniesienia szkody, powstaje uprawnienie domagania się jej naprawienia w trybie art. 415 kodeksu cywilnego wraz z zabezpieczeniem powództwa na mocy art. 755 § 1 kodeksu postępowania cywilnego. Wartość przedmiotu sporu m.in. odpowiada zmniejszeniu rynkowej wartości nieruchomości.

Należy również podnieść, iż z informacji dostępnych w oficjalnych dokumentach miejskich podkreśla się perspektywę stałego przybywania odpadów komunalnych i niedostosowania infrastruktury miejskiej w tym zakresie do nadchodzących i aktualnych wyzwań. Po pierwsze brak jest pełnych danych na temat ilości wytwarzanych odpadów komunalnych. Po drugie odnotowuje się niski poziom odzysku odpadów ulegających biodegradacji, odpadów poddawanych odzyskowi oraz niski poziom redukcji składowanych odpadów ulegających biodegradacji. Po trzecie zgodnie z prognozą GUS w latach 2008-2020 liczba mieszkańców w Łodzi będzie maleć, natomiast ilość wytwarzanych odpadów komunalnych będzie rosła: od 355,5 tys. ton w 2008 roku, do 358,2 tys. ton w 2020 roku. Podobnie ilość odpadów biodegradowalnych: od 179,0 tys. ton w 2008 roku do 184,0 tys. ton w 2020 roku.

Rejon Osiedla Lublinek-Pienista jest szczególnie doświadczony uciążliwościami wynikającymi z lokalizacji obiektów, które docelowo służą całemu Miastu, województwu, a nawet sięgają dalej. Jakość funkcjonowania zarówno Portu Lotniczego im. Władysława Reymonta, jak i Zakładu rzutuje na mieszkańców całego regionu. Mając

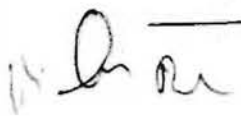

to na względzie mieszkańcy dotknięci bezpośrednim oddziaływaniem ww. obiektów, nie chcą generować utrudnień, których konsekwencje dotknęłyby wielu, lecz chcą poszanowania, ze strony relewantnych organów administracji, ich praw i zrozumienia sytuacji, wreszcie swego rodzaju empatii.

Po latach doświadczania postawy lekceważenia mieszkańcy, obok ostatecznego rozwiązania problemu usunięcia samowoli budowlanej w postaci wysypiska śmieci, zlikwidowania fetoru dochodzącego z Zakładu, w ramach „publicznego memorandum/przyrzeczenia”, o którym mowa w tej petycji domagają się rekompensaty w postaci przeprowadzenia: (a) inwestycji w szeroko pojętą infrastrukturę drogową (wykonanie nawierzchni dróg, chodników, dróg rowerowych, oświetlenia ulic, sygnalizacji świetlnej), (b) inwestycji w zieleni (rekultywacja zieleni, nowe nasadzenia, aranżacja parków), (c) inwestycji w rekreację na terenie Osiedla (stacja roweru miejskiego, rozszerzenie terenów Uroczyska Lublinek, objęcie szczególną ochroną terenów Lasu Lublinek, place zabaw, siłownie zewnętrzne, boiska), (d) skierowania ruchu śmieciarek przez przejazd przy ulicy Maratońskiej, ulicą Płocka do Zakładu (zamiast ulicą Pienistą), oraz innych działań rekompensacyjnych.

Mieszkańcy oczekują, że inwestycje, których pełen wykaz zostanie uzgodniony, a następnie wpisany do umowy społecznej pomiędzy Miastem Łódź a mieszkańcami, tj. memorandum/przyrzeczenia publicznego, będą opiewać na kwotę nie mniejszą niż 10 mln złotych, i zostaną zrealizowane do roku 2020. Inwestycje te winny objąć nie tylko tereny gminne, ale również tereny należące do Wspólnot i Spółdzielni Mieszkaniowych na terenie Osiedla. W celu podjęcia wiążących ustaleń i zobowiązań ze strony Miasta Łódź mieszkańcy wnioskuje o ustalenie terminu spotkania z Panią Prezydent Miasta Łodzi.

Niniejsze pismo – poza elementami korespondującymi z trybem ustawy o dostępie do informacji publicznej – należy traktować jako złożone w trybie zdolności petycyjnej, o której mowa w ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz.U. 2014 poz. 1195). Dla podkreślenia stosowności tej podstawy należy przywołać, iż zgodnie z art. 2 ustawy petycja może być złożona przez osobę fizyczną, osobę prawną, jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną lub grupę tych podmiotów, zwaną dalej „podmiotem wnoszącym petycję”, do organu władzy publicznej, a także do organizacji lub instytucji społecznej w związku z wykonywanymi przez nią zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej. Petycja może być złożona w interesie: (1) publicznym; (2) podmiotu wnoszącego petycję; (3) podmiotu trzeciego, za jego zgodą. Przedmiotem petycji może być żądanie, w szczególności, zmiany przepisów prawa, podjęcia rozstrzygnięcia lub innego działania w sprawie dotyczącej podmiotu wnoszącego petycję, życia zbiorowego lub wartości wymagających szczególnej ochrony w imię dobra wspólnego, mieszczących się w zakresie zadań i kompetencji adresata petycji. Składanie petycji jest wolne od opłat. Petycja może być złożona pisemnie lub drogą elektroniczną. Zgodnie z art. 8 ustawy na stronie internetowej podmiotu rozpatrującego petycję lub urzędu go obsługującego niezwłocznie zamieszcza się informację zawierającą odwzorowanie cyfrowe (skan) petycji, datę jej złożenia. Podmiot rozpatrujący petycję ma obowiązek zawiadomić podmiot wnoszący petycję o sposobie jej załatwienia wraz z uzasadnieniem w formie pisemnej albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Hu

1881